Opinió

Reflexions

PER QUÈ?

Una selectivitat renovada

Les proves d'accés a la universitat afavoreixen la igualtat d'oportunitats

DAVID
BUENO
PROFESSOR I INVESTIGADOR DE GENÈTICA DE LA UB

CALLARDO

Milers d'estudiants estan pendents de les proves d'accés a la universitat, la famosa selectivitat, per accedir als estudis desitjats. Unes proves d'estructura i continguts renovats, però amb temes per resoldre.

AVUI
Milers d'històries

La transcendència personal i social de les PAU és enorme, i també ho és el nombre de persones que afecten, gairebé 26.500 estudiants a Catalunya. Una xifra rere la qual hi ha rostres juvenils amb noms i cognoms, històries úniques d'il·lusions i ambicions que contribuiran en un futur no tan llunyà a delinear el nostre futur econòmic, social i nacional. És un tema que conec atès que des de fa tres anys exerceixo de coordinador de la matèria de biologia, junt amb un fantàstic equip de sotscoordinadors, per encàrrec del Consell Interuniversitari de Catalunya.

NECESSITAT
Proves objectives

Les PAU són necessàries per diversos motius: permeten mesurar de forma objectiva el grau d'assoliment del batxillerat, la qual cosa és important per als estudis universitaris; enrasen amb un mateix barem tots els estudiants, de centres públics i privats; i faciliten la seva preinscripció als centres universitaris, en funció de les notes de tall de cada estudi. En definitiva, garanteixen la igualtat d'oportunitats. Però, com deia en iniciar l'article, malgrat que les PAU han estat renovades quant a estructura i continguts, presenten qüestions que, al meu entendre, cal millorar.

PRECIPITACIÓ
Els decrets oficials

Una d'aquestes qüestions fa referència a la relativa precipitació amb què s'han aplicat. Des del punt de vista formatiu, els dos cursos de batxillerat conformen un tot, per la qual cosa els estudiants han de poder disposar de tota la informació relativa al batxillerat i a les PAU des que s'hi matriculen, per definir el seu itinerari formatiu amb coneixement de causa. I els professors han de conèixer el currículum de les assignatures amb temps suficient per preparar els continguts i recursos. Doncs bé, malgrat que els alumnes que s'estan examinant aquests dies van iniciar el batxillerat el setembre del 2008, fins al 27 de juliol del mateix 2008 no es va publicar el currículum definitiu al DOGC, 15 dies laborables abans que els alumnes iniciessin el curs. I les ponderacions que cal aplicar a la nota de les diferents matèries en funció dels estudis universitaris que hom vol realitzar, una de les novetats que considero més positives de les noves PAU, ha estat discutida i modificada fins al maig del 2010. Cap d'aquestes qüestions serà un problema el curs vinent, atès que ja hi haurà hagut temps suficient per pair els canvis, però enguany ha generat confusió. Tanmateix, atesa l'excel·lent predisposició i professionalitat que en tot moment han demostrat tant el professorat com els membres de l'oficina organitzadora de les PAU, tampoc haurien de representar un obstacle greu.

Les PAU són necessàries però aquest curs s'han reformat i aplicat amb molta precipitació

El pes de les lletres, la ponderació autonòmica i el temari són temes encara per resoldre

ACTUACIONS
Heterogeneïtat

Hi ha tres aspectes més que haurien de millorar. Un fa referència a la part obligatòria de les proves: els alumnes s'examinen de quatre matèries de *lletres* –català, castellà, llengua estrangera i història o filosofia–, i només en queda una que pot ser, si ho trien, de *ciències*, la qual cosa infravalora aquesta àrea de coneixement. Una altra qüestió és que, malgrat que el batxillerat estigui considerat com un tot, per llei a les PAU només es poden avaluar continguts de segon curs, la qual cosa treu significat a molts aspectes de les matèries. I, finalment, cal destacar el greuge comparatiu que pot suposar l'existència d'un districte universitari únic a l'Estat. Cada comunitat autònoma posa els seus propis exàmens a les PAU, cosa que permet reflectir les diferents idiosincràsies que componen l'Estat. Però per a la preinscripció a la universitat no s'aplica cap factor de ponderació de nota en funció de la comunitat i el tipus d'examen, i la seva dificultat és força heterogènia.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

dbueno@ub.edu

Fora de joc

ANDREU
MAYAYO

Vaga, vaga, vaga, o campi qui pugui

El mite de la vaga general en la tradició del moviment obrer és similar al passatge bíblic dels tocs de trompetes que feien caure les muralles de Jericó. Fa cent anys, la vaga general significava paralitzar la producció, tenia un caràcter indefinit i es desenvolupava en un clima de violència extrema. La vaga general era, a més a més, l'expressió màxima de la consciència de classe, de la solidaritat entre els diversos col·lectius de treballadors i de la complicitat amb els altres sectors socials populars.

La vaga, però, és l'arbre que no ens deixa veure el bosc de la conflictivitat laboral. La vaga general ha estat tradicionalment un recurs extrem i escàs. Més enllà de les respostes col·lectives als conflictes (vagues, manifestacions) hi ha les respostes individuals. En el món rural català, per exemple, les picabaralles amb els propietaris es resolien sovint tallant els arbres fruiters o cremant els pallers. De fet, l'èxode rural ha estat caracteritzat com una forma de vaga individual/familiar de caràcter permanent. En aquest sentit, el sabotatge informàtic o les baixes laborals es devindrien la versió actualitzada d'aquestes pràctiques.

La vaga és l'arbre que no ens deixa veure el bosc de la conflictivitat laboral

El problema de fons és que mentre abans l'interès dels treballadors s'identificava amb el de la majoria de la societat, ara, en canvi, l'interès dels rics, dels que viuen del capital i no del treball, es confon amb l'interès general. Per això, hi ha diners per a les entitats financeres i es retallen els fons de formació dels treballadors.

La revolució neoliberal continua ben viva quan ara es compleixen 23 anys de l'inici del tercer mandat de la Margaret Thatcher sobre el cadàver de les *trade unions* angleses.

PARTICIPA A:
blogs.publico.es/andreu-mayayo

Racó de món

ANTONIO
BAÑOS

Bosses xineses

Des de fa un temps les bosses ocupen tota la nostra atenció, però va haver-hi uns dies en què dues bosses van passar desapercebudes a la vista de milions de persones. Evidentment no em refereixo a bosses carregades de diners sinó a dues humils bosses de plàstic que van fer història. Recordàvem aquesta setmana l'aniversari dels fets de Tiananmen del 1989. Llavors la Xina encara no era el garant del futur capitalisme autoritari que ens espera. Era un gegant ferit per la ficció de les llibertats. D'aquells dies recordem per sobre de tot la imatge d'un home enfrontat a una columna de tancs. Tothom va lloar el valor i l'idealisme del que van batejar com a heroi de la llibertat. A mi, però, aquelles imatges mai m'han fet el pes. Primer perquè es dóna per fet que era un "jove estudiant" quan el protagonista podia tenir perfectament quaranta anys. Per les imatges és impossible saber-ne l'edat. Però el detall més sospitós és que porti dues bosses a les mans. Un generalment no agafa les bosses del Mercadona per encarar la mort. Potser una flor o un ram d'olivera. La tesi que em sembla més plausible és la que diu que aquell home era un veí de la zona que venia del mercat i va esbroncar el tanquista perquè amb l'enrenou no podia fer vida normal.

El militar va voler fugir perquè tant aquí com a la Xina un veí emprenyat és una cosa difícilment suportable. Si hagués estat a Barcelona, l'home segur que hauria votat l'opció C en el referèndum de la Diagonal. En aquells anys d'èxit de la CNN vam aprendre a veure de les imatges només allò que el comentarista ens deia que miréssim. Les bosses, aquelles dues humils bosses de plàstic, són la gran ombra d'una notícia massa bona per espatllar-la amb la veritat.

PARTICIPA A:
blogs.publico.es/antonio-banos